

Kako bodo ljudje živeli leta 2222?

Ves omotičen se zbudim sredi ceste. Takoj vstanem in se umaknem, da me ne bi zbil avto, ampak ko se razgledam, opazim, da na cesti ni nobenega avtomobila. Takoj pogledam, kje sem in ugotovim, da tega kraja ne poznam. Iz žepa vzamem telefon, poskusim poklicati nekoga, a telefon ne deluje. Ni signala, ni povezave.

Začnem hoditi in se razgledovati. Stavbe so čisto drugačne od teh, ki jih poznam. Tudi ljudje ne hodijo naokrog, ampak letijo na nekakšnih lebdečih deskah. Noben ne uporablja telefona, ampak imajo hologramske ure, iz katerih besede, slike in sporočila kar letijo. Vse se zdi čudno, sodobno. Avtomobili lebdijo po zraku. To pojasni, zakaj so ceste bile prazne. Vsa pokrajina izgleda, kot bi bila iz znanstvenofantastičnega filma. Poskusim nagovoriti moškega, ki se vozi z lebdečo desko. Izkaže se, da mu besedna govorica ni najbolj domača, saj ima težave z izgovorjavo besed. Razumeva se ravno dovolj, da mi pojasni, da ljudje ne govorijo več skoraj nič, ampak za sporazumevanje uporabljajo tablice, ki delujejo s pomočjo senzorjev, ki jih imajo nameščene po telesu.

Seveda je zame, kot človeka iz leta 2021, vse to zelo čudno in ne razumem, kaj se dogaja. Pomislim – mogoče pa sem zašel v prihodnosti. Ne odlašam in se odpravim do prodajalne časopisov, da bi ugotovil, v katerem letu smo. Ustavim se, da bi vprašal nekoga za pot. Gospod na lebdeči deski mi razloži, da v teh časih nimajo časopisa in da so zadnjega natisnili pred 134 leti. Podatke, novice in sporočila dobijo preko pametnih tablic. Vprašam ga, kje se dobijo te tablice in pošlje me do stavbe, kjer jih izdelujejo.

Nisem se še zavedal, kako pomembne so te tablice za prebivalce tega kraja. Bili so odvisni od njih. Ničesar ne bi vedeli brez njih. Ljudje so izgubili očesni stik, ne pogovarjajo se več, vse je zelo pusto.

Ko sem dobil tablico, sem pogledal, kako deluje. Takrat sem spoznal, da smo v letu 2222.

Med brskanjem sem zasledil, da bi naj obstajal rezervat za »praljudi«, zato sem se odločil, da ga obiščem. To je bila tudi priložnost, da preizkusim, kakšni so lebdeči avtomobili. Ko pridem do taksi postaje, izvem, da te lebdeče avtomobile imenujejo »flytartugas«.

Na poti do rezervata ne vidim skoraj nič zelenja. Človeštvo je popolnoma predelalo vso naravo v beton in tehnologijo.

Po približno 5 minutah vožnje prispeva na lokacijo rezervata. Tam prvič videvam ljudi, ki dejansko hodijo, normalne stavbe in slišim govorico. Pristopim do nekega možakarja s sivo brado. Vprašam ga, kaj se je zgodilo z ljudmi v času od leta 2021 naprej. Ta mi odgovori: »Ljudje so podlegli tehnologiji. Zaradi nenehne uporabe naprav, multimedije in podobnih stvari, so izgubili razum in lastno mišljenje. Vse, kar izvejo, prihaja iz njihovih naprav. Ne ločijo več med resnico in lažjo, ker povsem zaupajo stvarim, ki jih vidijo in slišijo iz tablic. Vsak se želi počutiti zaželenega in del družbe. Pripadnost čutijo le, kadar se vedejo kot vsi drugi. Ampak bistvo ni v tem, da si kot drugi, ampak da si drugačen, samostojno razmišljaš in presojaš ter se ne bojiš izraziti svojega mnenja. Seveda imamo tudi mi mobilne telefone, računalnike, tablice in podobne stvari. Ampak mi še vemo, kdaj je treba naprave odložiti in se pogovarjati. Ravno zato smo ustanovili rezervat, tukaj se odločamo sami, imamo vodjo, s katerim se posvetujemo in se odločimo za skupno rešitev.«

Te besede so mi dale misliti. Ko se vrnem nazaj v leto 2021, moram to povedati ljudem, dokler je še čas. Kar naenkrat me je silovit sunek povlekel vase in pristal sem doma, v Murski Soboti. Stavbe so izgledale kot včasih in ljudje so še vedno hodili peš. Nikoli si ne bi mislil, da bom kdaj tako vesel, da vidim ljudi in slišim njihovo govorico. Takoj sem stekel domov, prižgal računalnik in začel pisati spis. Te izkušnje ne bom nikoli pozabil in vedno se bom spomnil besed modrega starca iz rezervata. Vedno bom podpiral njegove besede, nikoli se ne bom pustil diskriminirati zaradi lastnega mnenja in odločitev. Nikoli se ne bom dal potegniti v družbo, ki je prenasičena z multimedijo, saj nočem postati robotiziran, kot so ljudje v letu 2222.

Lukas Gumilar, 7. a

Mentorica: Sabina Oletič